

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

אחזקיה נרדומה

מלכה אורמן
עדנה אפק
אלעד ארנון
גלי בראל
אלירן דיין
עמית דרבקין-חן
אפי הלפרין
אסתר א. קאפח
חן קפלן
יונתן רוטמן

בשעת כושר

בזת עתלמי, מלך גשור

15 גיליון
אדר ה'תשפ"ה
מרץ 2025

דבר העורכים

מעטים הפרטים על מעכה בת־תלמי מלך גשור.

בשמואל ב, ג, ג אנחנו לומדים על בניו של דוד והשלישי ביניהם - אבשלום בן־מעכה בת־תלמי מלך גשור.

הכתוב מספר לנו על מוצאה וייחוסה של מעכה: ביתו של מלך גשור, ואימו של אבשלום. גם המדרש איננו מרבה לעסוק במעכה. אנחנו מוצאים במדרש דיון במוצאה כנוכרייה ובקשר שבין אישיותה והשפעתה האפשרית, על בנה, אבשלום.

בגיליון זה הזמנו אתכם לספר לנו על דמותה המסתורית של מעכה בת־תלמי, מלך גשור (ממלכה קטנה בדרום הגולן), אשר נוכחותה הקצרה בתנ"ך פותחת אפשרות לדיון רחב על נשים, מלוכה, נישואין דיפלומטיים, בריתות פוליטיות, משפחה ומדיניות בין־לאומית.

"מעכה בת־תלמי מלך גשור היא סנונית ראשונה המבשרת אביב של יחסי חוץ תקינים, יחסים הדרושים לכל מלך המבקש לבסס את שלטונו. אימהות מולידות נסיכים, נשים נכריות מולידות יחסי חוץ"

www.929.org.il

בגיליון זה תמצאו שירים, סיפורים וקטעי הגות על אופייה, מחשבותיה, קשריה עם אביה, על יחסיה עם דוד ועם בנה אבשלום, לאור המרד שמרד באביו.

קריאה מהנה,
עדנה אפק ואלירן דיין

שימו לב:

הניקוד והגהת היצירות באחריות הכותבים בלבד.

כתב העת לא אחראי על טעויות תחביר, ניקוד והגהה העלולות להופיע ביצירות המפורסמות בגיליונות.

בעצם שליחת היצירות מצהירים הכותבים שזכויות היוצרים של היצירות שייכות להם.

העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה וללא תמורה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בגיליון כתב העת ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי פרסום יצירתו.

גיליון 15
אדר ה'תשפ"ה
מרץ 2025

מעכה בת תלמי, מלך גשור

כתב עת מעקבת דמויות ומקרא
אחרית
נרוצה

מעכה בת מלך גשור מלכה אורמון

מעכה בת מלך גאה
נסיכה צפונית קרירה,
לתלמי מלך הגשור.
חנכה למלאכת חשוקים
לחזק את חצר אביה,
מלכה מצויה, והיא כנועה.
נשלחה מתנה כסנונית ראשונה.

עדין ילדה, עטופה פרוות היא עוברת,
מציצה מבין צעיפיה,
איננה מצפה למה שיבלע לה.
צנועה נכנסת לחצר המלך דוד הגועשת,
בה מיכל בת שאול מלכה זעופה,
הפילגשים אחינעם ואביגיל אהובות,
לכלן נסיכים ונסיכות, והם
מפנים גבם לבאה, הזרה.
מנכרת מעכה ועודנה ילדה,
וכבר ילדה לדוד בן - אבשלום,
בן ילדה, בן אחד.
ומעמדה בין הנשים רק נהיה רע.
אבשלום נסיך שגיא ויפה תאר,
שערו הארך לשם דבר.

והוסיף דוד לאהב את חגית, ואביטל,
ואת עגלה בת שבע.
ואבשלום בנו הרביעי בתור לכתר,
ואת כל שידעה העניקה לו,
למדה אותו לחתר,
נגד המצביא, הכוון מעלה..
ידעה את מלאכת החשוקים.
מעכה מעכה בת מלך תלמי, מלך גשור.
ומה נורא היה גורלך.

בנך היפה באביו מולידו לחם, במלכו מרד,
וארב, ורדף, ורכב, ונלכד,
וסוסו אץ בתנופת רוכבו,
שלחו ידיהם ענפי רשת היער אל הנסיך
לתפסו בשערו, לנערו,
והנער תלוי בין שמים לאדמה לכל ארכו.
זועקת בוכה מרה, אבדה אבדה
ולא יכלה מעכה בחצרות להנחם -
את בנה יחידה אבדה, פסה אבדה מזמתה,
נגמרה התחרות על המלוכה,
נסיכת גשור אבלה, ולא נסיך, ולא מלך לה,
את בשת המרד, והזעם נושאת עליה.
בארמון דוד בת מלך מקללת גועה.

גיליון 15
אדר ה'תשפ"ה
מרץ 2025

מעכה בת תלמי, מלך גשור

סוג עית מעקבת דמויות ומקרא
אחריוך
נרוצה

איפה הייתה מעכה? חן קפלן

איפה הייתה מעכה?
כשהתארכה המלחמה,
איפה הייתה מעכה?
אמם של אבשלום ותמר היפה,
כשאמנון התאהב בתמר, וזמם עליה,
כשתמר הזהירה את אמנון מפני החרפה,
כשאמנון החזיק, ענה ושכב עמה,
כשתמר קרעה את כתנת הפסים וזעקה.

גיליון 15
אדר ה'תשפ"ה
מרץ 2025

מעכה בת תלמי, מלך גשור

כתב עת מעקבות דמויות ומקרא
אחרים
נרוצה

מעכה מבכה את מות אבש'לום

עדנה אפק

גרזני הענפים פלחו את השמש
זהר יפים על עקבי אבש'לום
רוח העמק ערסלה את ראשו הלכוד
שערותיו - שערות זהב
נזר למותו כמו אז בחייו

סוסו צהל
פרסות רגליו פלחו אויר
וזעקת מותו
הרעידה שערי העיר

אתה האיש, אתה האב
את בנג רצחת ולא שב

כך ציית מרשע האב -
כך אמרת ליואב:
קח את בני, לא, איננו יחידי
אשר אהבתי והעלהו לעולה,
כן, שם בעמק האלה -
למען ידע העם וגם יירא

אתה האיש, אתה האב
את בנג רצחת ולא שב

עפצי האלה זוהרים
כמו ירכי פעם בעת אהבים.
אבש'לום בני, בני
מי יתן עתה, תחתיך, את מותי
אבש'לום, אהבתי

בנות גשור, נשות הממלכה,
אל תקראנה לי מעכה
והיה שמי - מעוכה:
מעוכה - האם השכולה

גיליון 15
אדר ה'תשפ"ה
מרץ 2025

מעכה בת תלמי, מלך גשור

סוג עית מעקבת דמויות ומקרא
אחרים
נרוצה

זְקִמְזָה אפי הלפרין

"להיות רעייתו של מלך זה אמנם לא רע אבל..." הבינה מעֵכָּה לאחר שדויד, בעלה, לקח לו אישה חמישית... ושישית... ושביעית... ולבסוף נפל ברשתה של איזו פְּתִינִית שהתרחצה עירומה על אחד מגגות הבירה. והסיפא של אותו הרהור חוזר ונשנה ביטא גם את מורת־רוחה הממושכת מנישואי־התועלת שלה לשליט היהודאי נטול־היחוס שאותם כפה עליה אביה. קשר שכל תכליתו היתה להבטיח את עתידה של גִּשׁוּר נוכח התגבשותם של שנים־עשר השבטים העברים לכדי ממלכה אחת מאוחדת וחזקה, ושהפריד אותה בפתאומיות ממשפחתה האוהבת ומשאר האנשים היקרים לה.

למרות זאת המשיכה מעכה למלא בציתנות את חובותיה כאחת המלכות – אחרי הכל לדויד ולה נולדו לא רק בת מתוקה ושובת־לב אלא גם בן בריא ויורש־עצר אפשרי, ומרבית זמנה בארמון הירושלמי המפואר עבר עליה באדישות נינוחה. ורק מדי פעם, כשהציפו אותה זכרונות מהימים שבהם האפיל יופיה על כל האחרות והמלך הצעיר היה עדיין כרוך אחריה, היא נהגה להורות לאחת מנערותיה לעודד קצת את רוחה ולהקריא בפניה קטע מתוך שיר־הכלולות שהוא כתב אז במיוחד עבורה:

"...בַּת צַר- בְּמִנְחָה פָּנֶיךָ יִחְלוּ עֲשִׂירֵי־עָם
כָּל כְּבוֹדָה בַּת־מֶלֶךְ פְּנִימָה, מִמִּשְׁבְּצוֹת־זָהָב לְבוּשָׁה
לְרִקְמוֹת תּוֹבֵל לְמֶלֶךְ, בְּתוֹלוֹת אַחֲרֶיהָ, רְעוּתֶיהָ מוֹבְאוֹת לָךְ
תּוֹבֵלָנָה בְּשִׁמְחַת וְגִיל, תְּבַאֲיָנָה בְּהִיכַל־מֶלֶךְ."

עולמה השלו של מעכה התהפך ביום שבו אמנון- בכורו של דויד מאשתו הראשונה, אנס באכזריות את תמר בתה והוסיף חטא על פשע בביזויה בפרהסיה מבלי שהמלך יעניש אותו על הנְבֵלָה הזאת.

"לית דין וְלית דִּין בִּירוּשָׁלַם!"
היא הזדעזעה, ובלבה גמלה החלטה לבוא חשבון עם כל המעורבים בפרשה ולשוב עם ילדיה ונכדיה הקטנים למולדתה. והיה ברור לה שנקמתה תוגש להם קרה גם לאור העובדה שאמנון – מי שבעת ההיא נחשב כבן המועדף על דויד וכיורשו המיועד, הקפיד מאז להימנע מלהתקרב אליה או לאבשלום בנה חמום־המוח, ודאג תמיד להיות מוקף במשמר צפוף של חיילים חמושים ונאמנים.

מעכה המתונה אפוא בסבלנות שנתיים שלמות כדי להוציא לפועל את השלב הראשון בתוכניתה – חיסולו של אותו אנס מרושע וחסר־מצפון במהלך אחת ההזדמנויות הנדירות שבהן קהתה ערנותו, וארגון מנוסתו של אבשלום – תפקידו היה לקחת על עצמו אחריות מלאה על ההתנקשות המוצלחת באחיו החורג – לארץ גשור הרחוקה כדי לקבל מסבו מקלט מידו הארוכה של דויד.

ולאו מִלְתָּא זֹטְרָתָא היתה זו.

למעלה מחמש שנים נוספות נדרשו לה כדי להניע את השלב השני והמשמעותי הרבה יותר: המרד של בנה, שבינתיים כבר שב מגלותו הכפויה והשלים לכאורה עם אביו, ונסיון השתלטותו הנועז על כס המלך הזקן.

גיליון 15
אדר ה'תשפ"ה
מרץ 2025

מעכה בת תלמי, מלך גשור

כתב עת מעקבות דמויות ומקרא
אחריו
נרוצה

ואילולי טעה אבשלום ובחר בעצת מרגל הסתרים של יריבו במקום בזו של יועצו הנאמן אחיתופל, היתה תוכניתם עולה יפה והוא ולא היה מסיים את חייו בגיל ארבעים כששֶׁעֶר־ראשו השופע סבוך בענפיה של אֵלֶה עבותה, לבו מנוקב ככברה וגופתו המדממת מתנדנדת בין שמים לארץ.

אכן, דויד שרד גם את המאבק המאוד לא פשוט הזה ואפילו הספיק לכתוב שיר הודיה לאלוהיו על כך:

"אֲדַנִּי מֶה רַבּוֹ צָרִי, רַבִּים קָמִים עָלַי.
רַבִּים אֹמְרִים לְנַפְשִׁי אִין יִשׁוּעָתָה לוֹ בְּאֱלֹהִים סָלָה
וְאַתָּה אֲדַנִּי מִגֵּן בְּעַדִּי כְבוֹדִי וּמְרִים רֹאשִׁי.
קוֹלִי אֶל אֲדַנִּי אֶקְרָא וַיַּעֲנֵנִי מֵהָר קִדְשׁוֹ סָלָה.
אֲנִי שָׁכַבְתִּי וְאִישְׁנָה, הִקִּיצוּתִי כִּי אֲדַנִּי יִסְמְכֵנִי,
לֹא אִירָא מִרַבְּבוֹת־עַם אֲשֶׁר סָבִיב שְׁתוֹ עָלַי.
קוֹמָה אֲדַנִּי, הוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהֵי כִּי הִכִּיתָ אֶת כָּל אֹיְבֵי לְחֵי
שְׁנֵי רָשָׁעִים שִׁבְרָתָה.
לְאֲדַנִּי הִישׁוּעָה עַל עַמֶּךָ בְּרַכְתָּךְ סָלָה"

אך מותו בטרם עת של עוד אחד מבניו האהובים בַּחֶרֶב – ברוח תוכחתו הקשה של נביא־החצר מיד לאחר נפילתו של אוריה החתי בקרב על רַבַּת בני עמון – נתן בו את אותותיו, וזמן קצר לאחר מכן הלך גם הוא לעולמו. ורק אז התאפשר סוף סוף למעכה השכולה לקחת עמה את תמר בתה המחוללת ואת תמר נכדתה היתומה, ולחזור לַצֶּר וּלְכַנְנֶת שאליהן היא כל־כך התגעגעה.

גיליון 15
אדר ה'תשפ"ה
מרץ 2025

מעכה בת תלמי, מלך גשור

סוג עית מעקבת דמויות ומקרא
אחרית
נרוצה

אשת רודנים אלעד ארנון

זה עולם
מלחמות של גברים
אני שוחה
בברכת תכשיטים
שישלטו שימרדו
שיעשו
מה שרוצים

לא שואלת שאלות
מיתרות
נהנית משפע
מותרות
עוד יספרו עלי
בספרים
אני גדלתי מלכים

לפעמים
רגעי שתיקה
בחדרים
סודות לוחשת
לצללים
עוד ישמע קולן
של הנשים

מעכה בת תלמי אני
אשת רודנים.

גיליון 15
אדר ה'תשפ"ה
מרץ 2025

מעכה בת תלמי, מלך גשור

סוג עית מעקבת דמויות ומקרא
אחרים
נרועה

מחפשת בין הצללים עמית דרבקין-חן

מעכה על אבן רכה התישבה
לבה שבור, חלומה אבוד.
בין הרים ובין שמים קודרים
את בנה שלא שב הביתה
היא מחפשת בין הצללים.

לבה הוא לב השפוך בדם
כמו עץ יבש הכתוב ברשפי חרב.
למלך דוד היא זועקת
איך לא מנעת את זיק הקרב בעיניו?
איך לא הרגעת את הכאב העמק בפניו?

היא נזכרה
בבנה אהובה
שאורו עדין זורח בה
ועכשו הוא שוכב לבדו
וגופתו קרה.

מעכה כסתה את פניה
וקראה לעיר ירושלים
לדרש נקמה
באיש שלא ידע
להכריח את שר צבאו
להשמע לפקדה.

גיליון 15
אדר ה'תשפ"ה
מרץ 2025

מעכה בת תלמי, מלך גשור

כתב עת מעקבות דמויות ומקרא
אחרים
נרוצה

את צמח דוד

יונתן רוטמן

"את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח"

צריך להתפלל על צמח דוד כי לא כל צמח ימשיך לצמוח. לא כל הרכבה על גבי האילן מותרת, לעתים הרכבה היא כלאיים, וכלאיים - חייבים להשמיד. וענף מעכה בת תלמי מגשור אכן הושמד. בדרמטיות.

מעכה, אם תמר ואבשלום, הייתה אישה יפה וכריזמתית. אני בטוח. אני יודע בוודאות. אמנם ללא הוכחה, אך גם ללא ספק. שכן רק תמהיל של היופי הפראי של הנערה מהגולן והיופי האדמוני של רועה הצאן מבית לחם הוליד את צמד האחים המשכר, תמר ואבשלום. בתחילה היה נראה שהנישואין אמנם פוליטיים, אבל כאלו שיעלו יפה. אחרי הכל - מדובר בנישואין בתוך השבת, הרי את השם מעכה כבר שמענו, מעכה בת ראומה פילגש אברהם אבינו. וגשור היא ממלכה שכנה, ארמית, מאגר גנים מסורתי לאיחוד משפחות. ולכן גם אם המניע הפוליטי שיחק תפקיד בזיווג, אין סיבה שלא להאמין שדוד גם נמשך לארומה הממכרת של מעכה האקזוטית. דוד הוא עבד האלוקים, וכמותו הייתה תמר בת מעכה, בתו. אותו יופי פראי ממעכה התמזג בתמר עם יראת שמים מאבא, זיווג ערבות הפרא של סוריה עם שדה בועז בבית לחם עלה יפה.

מעכה רואה את ילדיה פורחים והיא מרוצה ומסופקת. מעכה מביטה בראי ורואה שם את רות המואביה החדשה, אמנם יפה יותר (חשבה תוך כדי איפור וסידור השיער) אך גיורת מקובלת ורצויה כרות. אולי כבר רוח הקודש עומלת על כתיבת "מגילת מעכה"? (הרהרה מעכה בשביעות רצון תוך כדי איפור בכחל ושרק). אך מחוץ למגדל השן שלה, באגפים אחרים בארמון פעלו גורמים עוינים. יונדב בן שמעה ואמנון בן אחינועם, בני דוד, שטופי זימה ואכזריות, זממו לספק יצרים של תאוה וכבוד על ידי מעשה אונס מתועב. תמר בת מעכה הרי איימה עליהם גם במיניות שלה וגם בצדקותה, ולכן האונס ישרת מטרות פוליטיות ויצריות כאחת. רד"ק מפרש שאהבת אמנון לתמר הפכה לשנאה כי בסוף האונס היא סירסה אותו. תמר הוכיחה לו כך שבני מעכה אינם יפים וענוגים אלא יפים ופראיים, ויג'ילנטים ומסוכנים.

אבשלום, אחיה יפה המראה וחם הדם, רואה כיצד לבה הטוב של תמר נוצל באכזריות והוא לומד ממסורת בית אבא, ורוצח בעורמה את העברין, שמעון לוי סטייל, הכזונה יעשה את אחותי? ומעכה שומעת, ורואה, ומייעצת לבנה לברוח, לסבא וסבתא בצפון. מעכה שותקת. ומפחדת. ומתייסרת. אבל בעיקר זועמת. אש יצאה מבית מעכה ותאיים לאכול את בית דוד. והסירוס והרצח יצרו בבית דוד חרדת סירוס וחרדת מוות ממעכה. אבשלום חוזר מהצפון ומבעיר את הממלכה, הוא מהווה איום חסר תקדים על בית דוד, אך לבסוף נהרג על ידי יופיו שלו, על ידי שיערו היפהפה שנתפס באלה. ודוד בוכה, למרות הכל. דוד מבין שמדובר בטרגדיה. בטעות.

להבות מעכה ליחכו את בית דוד באיום, שאמנם הוסר במות אבשלום, אבל מעכה עוד לא ירדה מהבמה. כי לימים יתחתן נכד דוד, רחבעם, עם מעכה אחרת, מעכה בת - ראו זה פלא - אבשלום! אך לימים בנה אסא יצא למסע טיהור ובו טיהר את המיניות של אמו מעכה. ובסוף המערכה חרדת הסירוס של בית דוד נטרלה את מעכה בפעם האחרונה והסופית.

ובשפה אחרת לחלוטין אם יורשה לי - הכלים של בית דוד לא הכילו את האורות של בית מעכה. אבל אני הקטן מאמין שמעכה תחזור, ותופיע, בימים בהם יבראו כלים חדשים, חזקים ויציבים. אורות דמעכה יופיעו בכלים דדוד, במהרה בימינו. אמן.

גיליון 15
אדר ה'תשפ"ה
מרץ 2025

מעכה בת תלמי, מלך גשור

סוג עית מעקבת דמויות ומקרא
אחרית
נרוצה

קשׁוּר מִמֶּלֶךְ כֹּדֵי אֶסְתֵּר א. קֶאֶפֶח

מַעֲכָה

כִּצְלַב בֵּין הָרִי גִשׁוּר לְהָרִי יְהוּדָה.
צְעָדֵי נִמְדָדוּ, מִבְּטֵי נִשְׁפָּטוּ
בֵּת מְלָכִים, אֶךְ בְּבֵה זָרָה.
בְּלֵב מַמְלָכָה שְׂאִינָה שְׁלִי.
שְׁתִּיקָתִי שְׁמֵרָה סוּדוֹתִי.

דָּוִד

בֵּת גִּשׁוּר, כּוֹר הַבְּרִיתוֹת,
הִבְאֵתִי אוֹתְךָ לְכַתֵּר חֶבְרוֹן.
מָה יִדְעֶתָ? מָה הַבְּנֵתָ?
לֹא שְׂאֵלֹתִי, רַק נִטְלֹתִי.
אוֹלָם בְּעֵינֶיךָ הִיָּה סוּד,
מֶלֶךְ אֲנִי וּמוֹלֵךְ אֲנִי תוֹעָה.

גיליון 15
אדר ה'תשפ"ה
מרץ 2025

מעֲכָה בֵּת תַּלְמִי, מֶלֶךְ גִּשׁוּר

סֵפֶר עֵת מַעֲכָה וְדַמְיוֹת הַמִּקְרָא
אַחֲרֵיכֶם
נְרוּצָה

גלי בראל

מעכה בת תלמי, מלך גשור. המאה העשירית בערך לפני הספירה. זאת אומרת, בחשבון גס, 3,500 שנה בערך או ארבעת אלפים שנה מבריאת העולם. סדר עולמי חדש. אני אהבתי אותו, הוא אהב אותי מאוד. עד שהגיעה בת־שבע. ואחרי בת־שבע, שלמה. ושלמה הגיע הרבה אחרי אבשלום, בני. ולפני שאבשלום הגיע היה את אמנון. ואת כלאב. אבל העולם היה חצוי לשניים, זה שלפני וזה שאחרי. זה שלפני ירושלים, אחרי חברון. צקלג. אני הייתי שם על קו התפר של דוד. אני הלפני ואני האחר. מי ייתן מותי תחתך, בני אבשלום. אבל דוד אמר את זה קודם. אני לא טעיתי בו. הוא היה ועודנו, אב לילדיי. מה שהופך את זה לקצת מורכב, כי על אותו משקל, הוא גם אביו של אמנון. היזרעאלית הייתה שם קודם. אחריה הכרמלית. אני הגעתי מייד אחריהן. ומיכל כמובן. כשאני חזרתי עם דוד מהגשור, היא הייתה עדיין בשבי העמלק. אני הבראשית, אונם. עוד לפני שדוד ידע שהוא דוד. בן ליהודה. יומיים אחרי הגיענו אל צקלג, מתבשר דוד על מות שאול, בקרב על הר הגלבוע עם הפלישתים. ואני מנסיכה הופכת לצפרדע. אשת איש. מלכה. וממלכתי החדשה, היא חברון, עיר האבות. שם ילדתי את תמר, שם את אבשלום. שבע שנים טובות מאוד היו הן לי. אבשלום גדל בצל אמנון ושניהם בצל דוד, שכבש בעת ההיא את יבוס וקרא שמה ירושלים. עד אז, הכול הלך די בסדר. אותי השאיר דוד אחראית על הסדר. הסדר בחברון. אני הבנתי אותו, והוא אותי. דרך ארוכה עברנו שנינו עד הגיענו עד הלום. אני מגשור, הוא מבית־לחם. אשתו הרביעית. בשנה השביעית הקלפים נטרפו. דוד את מעונו הרשמי העביר לירושלים. אני נשארתי לשמור על הגבעות ואיתי בני אבשלום. האינטרס היה די ברור. זוהי ממלכה. אני המלצתי לו לאבשלום, לא לנאקום. לא לנאקום. אבל הוא לא הקשיב לי. ביקשתי, הפצרתי בו לתת לדוד אביו, לשפוט, לנאקום, להגיב. "זה לא תפקידך", אמרתי לו. "אמנון הוא בכורו". אבל הוא בשלו. אבשלום. האם זה פלא, שיירש שלמה את כסאו. הוא הקשיב כל הזמן לאימו. אבל ביופיו לא היה כאבשלום בני.

השמועה לא איחרה לבוא. לדוד אשה. אשתו השביעית. לפניו ואחרי בסדר יורד, חגית ואביטל. אבל אז היא הגיעה בת־שבע. ואת כל השש, ביניהן אני – שמה לה בכיס האחורי. עיר ירושלים ועיר חברון. היא הרה ובן יולד לה ומת. אבשלום הרג את אמנון ומשם היסטוריה. אבל בראשית לי ולדוד. אני היא האישה יפת התואר. אני התגיירתי עבורו. אותי הוא בחן מכל בנות גשור. אני גילחתי שערי, התכערתי, מרצוני. אני ילדתי לו את אבשלום. והוא, היה שם לצידו. ובכל זאת, האם אני יכולה לשפוט אותו? מה לעזאזל חשב לו אבשלום בני, כשעלה מחברון לירושלים, לאנוס את פילגשו של אביו? כמה זעם היו לו לאבשלום על אהבת אביו דוד את שלמה. וכולם היו בניו. מישוהו בכלל יכול היה לעצור אותו? בטח לא אני. לא כל זמן שאבא שלי, הוא הסבא של בני, שם דוחף ברקע. מתסיס וממריד. כנגד האיש שפעם לא מזמן, בצאתו מצקלג, את כל ממלכתו, ממלכת גשור, החריב ולא שם אותו כסנדק. בברית אבשלום, הוא נכדו. אפשר להבין גם אותו. אני לא שופטת אותו. את זה תעשה אביטל. צעירה שכזו. אני המחוספסת מהרי חברון. אני עם הנשק. לי הרישיון. אני מחוספסת מדי עבורו. אני יושבת על גבעות חומתי הבצורה, מוקפת פלישתים בעוד שהוא דוד, חונך את משכנו החדש. היבוסי. המבוצר. האימתני. טרוד בענייני ממלכה חדשה שמורשת מלכים ענפה אין לה. ממלכה שיודעת רק מלך אחד והוא האלוהים. אלוהים של הנביאים, ממלכה של כהנים, שופטים, שבטים מפוזרים. והוא האחד שמניע, כובש, עוד גזרה. עוד קרב, עוד טעות אנוש. אני שמחה בסתר ליבי עבורו, על מעמדו. על גדולתו. ואפילו על בת־שבע. ככה זה כשאוהבים. הכול הולך. גם מקלחת על הגג בירושלים. הכול הולך כשאוהבים. אני אהבתי אותו, את דוד. והוא אהב אותי. עד שהגיעה בת־שבע. הכול מדויק והכל מתוזמן. חוץ ממה שהזמן הפך לאבק ואפר.

גיליון 15
אדר ה'תשפ"ה
מרץ 2025

מעכה בת תלמי, מלך גשור

כתב עת מעקבת דמויות ומקרא
אחרית
נרוצה

קִינָה מֵעֵכָה בַּת־תַּלְמִי אֲלִירֹן דִּיין

יְדֵי שְׁעֵטְפוּ בְּלִילָה אֶת גּוֹפוֹ הַקָּטָן,
הָיוּ כְּכַנְפֵי רַחֵם עַל גּוֹזַל חֲשׂוּף,
וְעַתָּה – נָטוּ כְּעַנְפִים, כְּרוֹתוֹת,
כְּבוֹר עֲזוֹב לְלֹא חוֹמָה וְחֹמֶר.
שָׁפְתַי שֶׁלַחְשׁוּ לוֹ חֲלוּמוֹת גִּשׁוּר,
נוֹטְפוֹת עֶפֶר וְדָם חֲרִבוֹת
כְּמִיתֵר כְּנוֹר הַנִּקְרָע בְּיוֹם רָעָה,
כְּסִפֵּר קְרוֹעַ הַמְּבַקֵּשׁ יְשׁוּעָה.

בְּחֲצֵרוֹת דָּוִד הִלְכְּתִי לְשִׁלוֹם,
כְּנֹזֵר עַל רֹאשׁוֹ, כְּתַכַּלֶּת בְּאַרְגָּמָן,
לֹא אֲשֶׁת מֶלֶךְ,
רַק רַחֵם לְבָן,
רַק אִם לְמָרִי.
וְעַתָּה לֹא מַעֲכָה אֲנוּכִי
כִּי אִם רוּחַ מִתְעַמֶּעֶת בֵּין הַר וְעַמֶּק
הַתְּרָה אַחַר צֶל פְּנֵי בְּנֵה
הַסְתוּרוֹת וְהַכְּבוִיּוֹת
בְּחִמָּה הַיּוֹקֶדֶת.

אֲבִשְׁלוֹם בְּנֵי, נֹזֵר גּוֹזְלֵי הַנְּעוֹר,
תְּלוּי בְּסִבְכָה כְּשַׁחַר בְּעֵינֵי סוּמִים,
כְּאוֹתִיּוֹת נִשְׁכָּחוֹת עַל לוּחוֹ שֶׁל חוֹל.
כְּעֶץ גָּאָה הַנֶּאֱחָז בְּשַׁעַר,
אֲשֶׁר שָׂרְשָׁיו נִתְקְוּ זֶה מִכְּבֵר מִן הָאֲדָמָה.

גיליון 15
אדר ה'תשפ"ה
מרץ 2025

מעכה בת תלמי, מלך גשור

כתב עת מעקבות דמויות ומקרא
אחרים
נרועה

59 HOSTAGES

STILL HELD IN HAMAS CAPTIVITY

35 hostages confirmed murdered on and since October 7, 2023 and still held in Hamas captivity.

פדיון שבויים קודם לפרנסת עניים ולכסותן, ואין לך מצווה גדולה כפדיון שבויים, שהשבוי הרי הוא בכלל הרעבים והצמאים והערומים, ועומד בסכנת נפשות. והמעלים עיניו מפדיונו, הרי זה עובר על "לא תאמץ את לבבך ולא תקפוץ את ירך" (דברים, ט"ו, ז'), ועל "לא תעמוד על דם רעך" (ויקרא, י"ט, ט"ז), ועל "לא ירדנו בפרך לעיניך" (ויקרא, כ"ה, ג'), ובטל מצות "פתח תפתח את ירך לו" (דברים, ט"ו, ח'), ומצות "וחי אחיך עמך" (ויקרא, כ"ה, ל"ו), ו"ואהבת לרעך כמוך" (ויקרא, י"ט, י"ח), ו"הצל לקוחים למות" (משלי, כ"ד, י"א) והרבה דברים כאלו. ואין לך מצווה רבה כפדיון שבויים.

— משנה תורה לרמב"ם, ספר זרעים, הלכות מתנות עניים, פרק ח', הלכה י'

גיליון 15
 אדר ה'תשפ"ה
 מרץ 2025

מעכה בת תלמי, מלך גשור

אחרון
 נרוצה

חפשו אותנו גם בפייסבוק:

/narutsa.magazine

שימו לב: הניקוד והגהת היצירות באחריות הכותבים בלבד.

כתב העת לא אחראי על טעויות תחביר, ניקוד והגהה העלולות להופיע ביצירות המפורסמות בגיליונות.

בעצם שליחת היצירות מצהירים הכותבים שזכויות היוצרים של היצירות שייכות להם.

העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה וללא תמורה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות,

לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בגיליון כתב העת

ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי פרסום יצירתו.

**מייסדים: עדנה אפק ואלירן דיין
עיצוב גרפי: אלירן דיין**